

Phụng
Hoàng
Thần

HỒI 26

Cờ bạc cũng vào tay cự phách

Thiết Kỳ Sĩ cười nói:

- Cái đó là thông bệnh ở các phủ huyện châu, cái đó chẳng có chi là kỳ lạ.

Bạch Từ hỏi:

- Nhưng họ là những nhân vật nào?

Cao Thức đáp:

- Chín người đó mỗi người chiếm một cửa và có phạm vi riêng biệt. Người thứ nhất ở Ngộ môn là Nha môn thông, người thứ hai là Đổ vương ở cửa Vĩnh Định, người thứ ba là Thám ma vương ở cửa Triều Dương, người thứ tư là Đương bác sĩ ở cửa An Định, người thứ năm là Xa mã điểm chủ ở cửa Phụ Thành, người thứ sáu là Trà bác sĩ ở cửa Quảng An môn, người thứ bảy là Đậu hủ bà ở Tây Trục môn, người thứ tám là Khách sạn công ở Đông Trục môn và người thứ chín là Cửu vĩ quy ở Quảng Cừ môn. Những người này cứ nghe chữ là biết chiêu bài của họ rồi thực ra những người này không phải trông vào chiêu bài đó để kiếm cơm ăn.

Thiết Kỳ Sĩ nói:

- Sư ca! Bọn này không phải là hạng tử tế sao chúng ta không quấy phá họ một phen?

Cao Thức đáp:

- Cái đó không nên! Đắc tội với họ là có hại chứ chẳng ích gì.

Thiết Kỳ Sĩ hỏi:

- Tại sao sư ca phải sợ họ?

Cao Thúc cười nói:

- Nhưng có mấy nơi Văn cô nương và Bạch cô nương không thể đến được.

Bạch Từ hỏi:

- Làm sao không đến được?

Cao Thúc thở dài nói:

- Cô không hiểu.

Bạch Từ nói:

- Cái đó tiểu muội hiểu rồi, Cửu vĩ quy ở Quảng Cự môn mở kỹ viện. Tiểu muội hóa trang làm đàn ông tới đó không chừng còn cứu được mấy cô gái tử tế bị bức bách làm kỹ nữ.

Văn Đế Đế theo hùa:

- Đúng thế!

Cao Thúc lắc đầu đáp:

- Hai nơi đó tại hạ cùng lão nhị không đi được.

Thiết Kỳ Sĩ cười khanh khách nói:

- Tiểu đệ không cần, Đế Đế mà đồng ý thì tiểu đệ đi với y.

Cao Thúc chép miệng hỏi:

- Cái đó mà lão nhị nói ra miệng được ư?

Thiết Kỳ Sĩ nhìn Bạch Từ hỏi:

- Bạch thư thư! Tiểu đệ hỏi thư thư một câu, giả tử là vào kỹ viện mà một ả kỹ nữ đến ngồi gần sư ca thì thư thư có bốc lửa không?

Bạch Từ cười khanh khách đáp:

- Liễu Hạ Huệ ngồi cùng xe mà lòng không loạn, lệnh sư ca e rằng không dám so với hiền nhân.

Cao Thúc lắc đầu nói:

- Cái đó không coi được.

Văn Đế Đế nói:

- Chúng ta nên kiếm Đồ vương ở cửa Vĩnh Định trước nên chăng?

Cao Thúc vội đáp:

- Cái đó thì Cao mỗ đồng ý, nhưng làm thế nào để lật tẩy hắn?

Thiết Kỳ Sĩ nói:

- Dĩ nhiên phải bắt đầu bằng cuộc đánh bạc.

Cao Thức nói:

- Nhưng lão đệ lại chưa đánh bạc bao giờ. Bọn họ thì cao tay lắm.

Thiết Kỳ Sĩ cả cười nói:

- Rồi sư ca sẽ coi bản lãnh của tiểu đệ, chỉ sợ hấn không đung được đến đồng bạc của tiểu đệ.

Cao Thức cả mừng nói:

- Lão đệ nhất định ăn được ư?

Bạch Từ cười rất tươi nói:

- Cao huynh coi đó! Vừa nhắc tới cờ bạc là y đã phấn khởi tinh thần.

Thiết Kỳ Sĩ nói:

- Bọn họ mà thua thì chúng ta đại thắng, nếu mình thua thì sẽ có lý do bắt bẻ bọn họ.

Cao Thức nói:

- Bọn họ đánh bạc thật có mà đánh bạc gian cũng có. Tóm lại chúng ta phải đem nhiều tiền đi.

Thiết Kỳ Sĩ nói:

- Đánh bạc gian thì tiểu đệ còn gian giỏi hơn họ, nhưng cái đó chỉ để họ biết mùi, chỉ sợ chưa được nhiều đã giải tán. Tiểu đệ đi đánh bạc thật đây.

Cao Thức nói:

- Đánh bạc thật thì phải trông vào khí vận.

Thiết Kỳ Sĩ cả cười nói:

- Dù đánh bạc thật thì tiểu đệ bảo đảm cũng biến họ thành gian.

Cao Thức nói:

- Hay lắm! Vậy tiểu huynh đưa lão nhị đi.

Bạch Từ nói:

- Hãy khoan! Để ta và Văn muội về cải trang đã.

Cao Thức đáp:

- Cần gì phải hóa trang, nơi đó thiếu gì phụ nữ đánh bạc.

Bạch Từ cười nói:

- Thế ra có cả nữ đồ bác. Hay lắm! Chúng ta đi thôi.

Cao Thức liền dẫn mọi người đến thẳng cửa Vĩnh Định, nhưng giữa

đường gặp Ngũ vương tử. Ngũ vương tử chỉ đem một mình Tề Cách Lạc đi theo, hai người đều mặc thanh y tiểu mạo từ từ lẫn vào đám đông đi tới. Bốn người đã hóa trang nên Ngũ vương tử không nhận ra.

Thiết Kỳ Sĩ không nhận được tiến lại hỏi:

- Ngũ gia! Sao Ngũ gia lại vi phục đi ngoài đường?

Ngũ vương tử nghe tiếng giật mình đáp:

- Kỳ hiền đệ! Các vị lại hóa trang kiểu này rồi.

Cao Thức tiến lại gần nói:

- Bọn tại hạ đến cửa Vĩnh Định để du ngoạn.

Ngũ vương tử hỏi:

- Hóa trang cho bọn ta được không? Chúng ta cũng muốn đi.

Thiết Kỳ Sĩ hỏi lại:

- Tướng mạo Ngũ gia thế này có ai nhận được chăng?

Ngũ vương tử đáp:

- Chắc không mấy người biết, cứ để vậy đi cũng được nhưng đến đó làm chi?

Thiết Kỳ Sĩ ghé tai nói thềm mấy câu rồi cười hỏi:

- Ngũ gia có sợ phong thanh truyền ra ngoài không? Nếu có người biết tất họ cười cho.

Ngũ vương tử lắc đầu đáp:

- Hay đâu đâu đấy, sao lại không được? Dù là người ở phủ Tôn nhân biết ra ta cũng có cách đối đáp.

Bạch Từ nói:

- Không e ngại thì đi.

Tề Cách Lạc hỏi rõ sự tình rồi cười nói:

- Sao lại đi chơi trò này?

Thiết Kỳ Sĩ hỏi:

- Ngũ gia cùng Bối tử chắc chưa biết Hạ cử môn là thế nào?

Ngũ vương tử đáp:

- Không hiểu! Té ra trong thành Bắc Kinh lại có những nhân vật này thế mà họ giữ bí mật gớm.

Cao Thức đáp:

- Bọn họ đối với quan nha có lợi mà cũng có hại.

Ngũ vương tử nói:

- Ta để mặc họ, chỉ giao cho Cửu môn đề đốc thay mặt xử lý.

Đoàn người đến trước cửa lớn giả vờ như người đi tản bộ, ai ngờ lập tức có hai gã áo xanh tiến ra cười nói:

- Mời chư vị vào đi.

Thiết Kỳ Sĩ hỏi:

- Có đông không?

Thiếu niên áo xanh cả cười hỏi lại:

- Các vị muốn món gì?

Thiết Kỳ Sĩ đáp:

- Bài cáo.

Thiếu niên áo xanh nói:

- Xin mời các vị vào trong kia, lúc này đông đủ cả rồi.

Thiết Kỳ Sĩ hỏi:

- Có đổi thẻ không?

Thiếu niên đáp:

- Nhất định là phải đổi, các vị chắc là từ ngoài mới tới, còn người Bắc Kinh hiểu cả rồi nên không ai hỏi vấn đề này.

Thiết Kỳ Sĩ gật đầu đáp:

- Bọn ta ở phương Nam tới, người nghe tiếng cũng hiểu rồi. Ở đây đánh nhỏ nhất là phải đặt cửa bao nhiêu?

Thiếu niên cười khanh khách đáp:

- Đây không phải là sòng bạc thông thường. Nhỏ nhất là một lạng, thẻ chia làm năm loại: một lạng, năm lạng, mười lạng, trăm lạng và ngàn lạng. Hạng thẻ đặc biệt là mười vạn lạng.

Thiết Kỳ Sĩ hỏi:

- Nếu được nhiều quá không mang về nổi thì làm sao?

Thiếu niên đáp:

- Cái đó dễ lắm, muốn lấy chi phiếu bỏ túi hay bảo xa bạc đến tận nhà cũng được.

Thiết Kỳ Sĩ cười nói:

- Cám ơn tiểu ca.

Chàng vừa dứt lời bỗng thấy hai đại hán lôi một thanh niên từ phía trong đi ra quát tháo luôn miệng. Thiết Kỳ Sĩ thấy thế lại hỏi thiếu niên:

- Người thanh niên kia làm sao vậy?

Thiếu niên đáp:

- Chuyện này thường lắm. Y là Lý Hiếu Toàn thua nhẵn rồi lại không chịu đi, ở lại rắc rối.

Thiết Kỳ Sĩ hỏi:

- Rắc rối thế nào?

Thiếu niên đáp:

- Y bảo thua nhẵn rồi ra ngoài không còn tiền ăn cơm, lại còn lằng nhằng xin tiền mọi người.

Thiết Kỳ Sĩ hỏi:

- Người ta thua hết tiền lúc ra đi chủ sòng cấp cho bữa ăn là chuyện nhỏ.

Thiếu niên đáp:

- Sòng bạc ở đây không có thể lệ đó.

Thiết Kỳ Sĩ cười nói:

- Thế thì sòng bạc Bắc phương của các vị ở đây bất cận nhân tình quá. Ở Nam phương chúng ta khách thua hết tiền không phải mở miệng xin ai tiền ăn, tiền trọ chủ sòng tự động đưa ra.

Chàng vừa nói vừa tiến lại nhìn hai đại hán nói:

- Bằng hữu! Xin đừng cưỡng bách người ta quá. Tại hạ quen biết y.

Hai đại hán ngó thấy một lũ nam nữ thanh niên giang hồ vội buông tay ra. Thiết Kỳ Sĩ giả vờ quen biết thanh niên kia liền nói:

- Bằng hữu! Đã lâu ngày tiểu đệ không gặp. Thế nào? Bữa nay lão huynh gặp vận xúi quẩy ư?

Gã thanh niên mặt mũi nho nhã có dáng hiền lành, gã ngó bọn Thiết Kỳ Sĩ rồi quay lại nhìn hai đại hán đoạn cúi đầu xuống chứ không nói gì.

Thiết Kỳ Sĩ vỗ vai gã cười nói:

- Lão huynh! Được thua là chuyện nhỏ hà tất phải buồn phiền. Thua canh này canh sau đánh gỡ chứ lo gì. Lão huynh thua hết sạch tiền rồi ư? Ha ha! Tiểu đệ cho mượn, chúng ta là bạn cờ bạc mà.

Chàng móc một đỉnh vàng nhét vào tay thanh niên lớn tiếng:

- Quay lại đi.

Đỉnh vàng này nặng đến mười lạng, chàng thanh niên ngó thấy chẳng cần biết Thiết Kỳ Sĩ là ai. Gã phấn khởi tinh thần liền lầm lì đi theo. Đến

chỗ vắng người đột nhiên thanh niên hỏi Thiết Kỳ Sĩ:

- Huynh dài! Tiểu đệ có quen biết huynh dài đâu?

Thiết Kỳ Sĩ không ngờ gã lại thật thà đến thế liền gật đầu cười đáp:

- Tiểu đệ tưởng lão huynh lại hồ đồ mất rồi mà ra vẫn còn tỉnh táo, lại rất thành thật.

Thanh niên thở dài nói:

- Huynh dài! Tại hạ chẳng phải là hạng cờ bạc rạc rài như các hạ tưởng đâu, chỉ vì một lúc hồ đồ mà chui vào đây.

Thiết Kỳ Sĩ hỏi:

- Lão huynh không thường đánh bạc ư?

Thanh niên thở dài nói:

- Tại hạ tuy không phải là con nhà quyền quý nhưng cũng được theo đòi nghiên bút. Chỉ vì đến Bắc Kinh kiếm bà con không gặp trong lòng chán nản rồi đem hơn trăm lạng tiền hành lộ đem vào đây nướng hết.

Thiết Kỳ Sĩ “ ủa “ lên một tiếng hỏi:

- Lão huynh thực tình xin tiền nhà sòng để ăn cơm ư?

Thanh niên lắc đầu đáp:

- Thua bạc là thua bạc, chết đói cũng chịu khi nào lại dở thói hèn mạt.

Thiết Kỳ Sĩ gật đầu nói:

- Tiểu đệ cũng nhận thấy lão huynh không phải là hạng thua bạc rồi quay ra xin xỏ. Nhưng tại sao hai đại hán kia lại lôi kéo lão huynh ra?

Thanh niên nói:

- Tại hạ chẳng biết đây là đâu, bình sinh lại chưa từng dấn thân vào đồ trường. Nguyên tại hạ gặp một ông đồng hương ở khách điểm rồi hấn lôi kéo vào đây. Ai ngờ bạn đồng hương hỏi mượn mười lạng bạc nhưng tại hạ không còn, hấn liền mắng tại hạ là người nhỏ nhen. Tại hạ tức quá gây lộn với hấn, thế rồi ở đây người ta hạ lệnh trục khách.

Thiết Kỳ Sĩ nghe nói vừa tức thay cho thanh niên kia lại vừa buồn cười bảo gã:

- Lão huynh! Cái đó không phải quý vị đồng hương mượn tiền lão huynh đâu.

Thiếu niên nói:

- Phải rồi! Hấn không làm thế thì tại hạ không có lý gì mà gây lộn với hấn. Nhưng không hiểu ý hấn muốn gì?

Thiết Kỳ Sĩ nói:

- Để tiểu đệ giải thích cho lão huynh nghe. Vị đồng hương đó chẳng nghĩ gì đến tình đồng hương đâu, trên thực tế hẳn là một tên cò mồi trong sòng bạc này, hẳn sợ lão huynh còn tiền đã bỏ đi nên mới dùng phương pháp đó để thử lão huynh. Nếu lão huynh còn tiền thì trong lúc tức mình lão huynh lại đánh nữa.

Thanh niên hẳn học nói:

- Té ra là thế! Tại hạ thua một cách oan uổng. Dường như bọn chúng đều là cò gian bạc lận.

Thiết Kỳ Sĩ cười nói:

- Bây giờ lão huynh có thể đánh gỡ được.

Thanh niên đáp:

- Không. Tại hạ đã không biết huynh đài thì chẳng thể nào mượn đỉnh vàng này được. Không may thua nữa thì lấy đâu trả lại huynh đài.

Thiết Kỳ Sĩ khuyên dỗ hẳn:

- Bây giờ lão huynh vào đánh nhất định không thua. Có điều lão huynh gỡ đủ vốn rồi hãy có được thêm chút ít, rồi từ đây trở đi không nên vào sòng bạc nữa, đem tiền về cố hương là hơn. Trên chốn giang hồ chẳng thiếu gì trò man trá. Lần này lão huynh thêm được một bài học kinh nghiệm.

Thanh niên gật đầu đáp:

- Đa tạ huynh đài chỉ giáo tại hạ quyết ghi nhớ suốt đời.

Thiết Kỳ Sĩ nói:

- Bây giờ lão huynh vào đánh nữa thì đừng ngồi riêng một cửa mà cũng đừng ham ăn to. Cứ ngắm ngòm theo tại hạ mà đặt tiền. Tại hạ là tay thân đồ trước nay chưa thua bao giờ.

Thanh niên nửa tin nửa ngờ nói:

- Nếu vậy chúng ta vào quây đổi lấy thẻ.

Thiết Kỳ Sĩ nhìn Tề bối tử hỏi:

- Tề huynh có đem tiền đi không?

Tề Cách Lạc hỏi lại:

- Thiết huynh cần bao nhiêu?

Thiết Kỳ Sĩ nói:

- Tại hạ không muốn đánh lâu, nhiều là năm tiếng, ít ra là ba tiếng

đủ khiến cho sòng phải tự động đình chỉ.

Tề Cách Lạc cười nói:

- Bữa nay tại hạ vừa đòi được ba chục vạn lạng, thiếu hiệp lấy hết đi.

Thiết Kỳ Sĩ cười đáp:

- Bấy nhiêu là đủ rồi.

Tề Cách Lạc cầm hai tấm ngân phiếu lớn mỗi tấm mười lăm vạn lạng đưa ra cười nói:

- Bọn tại hạ có cần làm cò mồi không?

Thiết Kỳ Sĩ đáp:

- Dĩ nhiên là phải thế, có điều các vị đừng đánh theo tại hạ và đặt cửa nhỏ thôi, chịu thua đi để họ khỏi nghi ngờ.

Thương lượng xong xuôi, thanh niên liền đưa mọi người vào đổi thẻ rồi đến bên bàn bạc.

Đột nhiên có khách bạc lớn đổi liền ba chục vạn lạng lấy thẻ, tin này làm náo động cả sòng bài.

Thiết Kỳ Sĩ vừa vào, mọi người đều nhìn chàng bằng con mắt kỳ dị. Không cần nói cũng biết bọn này đều là nanh vuốt của chủ sòng. Thiết Kỳ Sĩ vừa vào đến bàn bạc thấy cửa Thiên môn bàn bài cấu trống chân, một người đứng tuổi nhìn chàng tươi cười chấp tay nói:

- Mời quý khách vào chơi.

Thiết Kỳ Sĩ cười nói:

- Đã đến sòng là đánh bạc chứ không phải đến chơi.

Người đứng tuổi cười khanh khách nói:

- VẬY MỜI QUÝ KHÁCH NGỒI VÀO.

Hắn vừa nói vừa trở cửa Thiên môn.

Thiết Kỳ Sĩ chẳng khách sáo liền ngồi vào liền cười hỏi:

- Này ông bạn! Chắc ông bạn là người tiếp khách ở đây?

Người đứng tuổi hỏi lại:

- Cách tiếp đãi có điều chi bất cung, xin quý khách chỉ dạy cho?

Thiết Kỳ Sĩ nói:

- Không dám! Tại hạ chỉ muốn biết cỡ bài của quý vị có bao nhiêu con?

Người đứng tuổi cả cười đáp:

- Quý khách nói giỡn rồi. Xin quý khách yên dạ, bài ở đây không có tới ba mươi ba con đâu. Tệ đổ trường phải giữ danh dự.

Thiết Kỳ Sĩ đồng dạy cười nói:

- Vậy mời nhà cái rửa bài đi!

Nhà cái là một lão già ngoài năm chục tuổi. Thủ pháp của hắn rất mau lẹ. Cách cách mấy tiếng, hắn đã xếp thành từng đồng tám con rồi hô:

- Nay các vị! Hễ xúc xúc gieo xuống là không được đặt thêm hay rút bớt về. Ăn thua tùy ở cuộc đỏ đen.

